

Sygn. akt II K 474/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. Anna Rogojsza

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.– Elżbieta Dunaj-Wałch

po rozpoznaniu w dniu 14.02.2017 r., 21.03.2017 r., 18.05.2017 r. sprawy

M. M. zd. M.

urodz. (...) w M.

córki B. i B. zd. K.

oskarżonej o to, że:

W dniu 17 stycznia 2006 r. w M. w placówce terenowej przy ul. (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W., będąc zatrudnioną w tym banku na stanowisku kierującej placówką detaliczną, upoważnioną do zawierania umów kredytowych oraz uprawnioną do wystawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę w dokumencie w postaci „oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji”, w którym poświadczowała, że podpis na tym dokumencie F. G. złożył własnoręcznie w jej obecności, podczas gdy ustalono, że podpis F. G. na tym dokumencie został podrobiony przez inną osobę, a tym samym ułatwiła E. G. doprowadzenie Banku (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 101.000 zł poprzez umożliwienie jej zawarcia umowy o M. konsolidacyjny nr (...), który następnie dokument E. G. przedłożyła przy zawieraniu tejże umowy, co miało istotne znaczenie prawne, a także dla uzyskania tego wsparcia finansowego

tj. o czyn z art. 271§1kk w zb. z art. 18§3kk w zw. z art. 297§1kk

w zb. z art. 286§1kk w zw. z art. 11§2kk

1. Oskarżoną **M. M.** odnośnie zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu uznaje za winą tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 17 stycznia do 19 stycznia 2006 r. w M. w placówce terenowej przy ul. (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W., będąc zatrudnioną w tym banku na stanowisku kierującej placówką detaliczną, upoważnioną do zawierania umów kredytowych oraz uprawnioną do wystawiania dokumentów, w dokumencie w postaci „oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji” poświadczowała nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie, że kredytobiorca F. G. złożył własnoręcznie w jej obecności podpis na tym dokumencie, tj. występku z art. 271§1kk oraz ustalając, że jej wina i społeczna szkodliwość tak przypisanego czynu nie są znaczne zaś okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66§1 i 2kk, art. 67§1kk postępowanie karne warunkowo umarza tytułem próby n a okres jednego roku.

2. Na podstawie art. 67§3kk orzeka od oskarżonej **M. M.** tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 1.000,00 (jeden tysiąc) zł.

3. Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 629kpk w zw. z art. 633kk zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100,00 (sto) zł i obciąża ją kosztami sądowymi w pozostałym zakresie w 1/4 części.

Sygn. akt IIK 474/16

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej sąd ustalił i zważył, co następuje:

W grudniu 2005 roku mieszkająca w M. E. G. wystąpiła do (...) Banku (...) S.A. w tym mieście z wnioskiem o udzielenie jej oraz małżonkowi F. G. kredytu konsolidacyjnego o nazwie M. konsolidacyjny w kwocie 101.000,00 zł indeksowany do kursu (...). Jako zabezpieczenie wskazała hipotekę kaucyjną do kwoty 171.700,00 zł na rzecz banku ustanowioną na stanowiącej ich własność nieruchomości w postaci domu, w którym mieszkali o pow. 109m² położonego na działce nr (...) przy ul. (...) w M.. Wniosek podpisała swoim imieniem i nazwiskiem, a nadto znajdował się na nim czytelny podpis jej męża, który został sfalszowany w niewyjaśnionych okolicznościach przez nieustaloną osobę. W tym czasie kierownikiem (...) Banku (...) S.A. w M. była oskarżona M. M. zaś jednym z podległych jej pracowników zatrudnionym na stanowisku konsultanta klienta A. B. (1), któremu przydzielono przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej z E. G. i F. G.. Przed wydaniem wniosku o udzielenie kredytu zgodnie z §33 instrukcji kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A. przeprowadził on symulację kredytową oraz dokonał wstępnej oceny zdolności kredytowej. Przyjmując wniosek A. B. (1) zarejestrował go pod numerem (...) oraz miał obowiązek sprawdzenia jego kompletności, a także tożsamości wnioskodawców na podstawie przedłożonych przez nich dokumentów, czego nie zrobił, gdyż stawiała się tylko E. G. oraz czy jest przez nich podpisany. Następnie wniosek i złożone do niego dokumenty przesłał do centrali banku w W. stwierdzając tym samym, iż spełnia on warunki określone w §34 ust. 2 instrukcji kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A. Po przeprowadzeniu analizy wniosku wraz z załączonymi dokumentami podjęto decyzję kredytową treść, której w formie elektronicznej w dniu 17.01.2006 roku przekazano A. B. (1). O podjętej decyzji i warunkach kredytowania poinformował on E. G., która zaakceptowała je. Przekazując o tym informacje do Banku (...) S.A. w W. uprzednio wpisał on dane personalne swoje oraz M. M., jako drugiego przedstawiciela banku, która miała podpisać w jego imieniu umowę, gdyż taki był wymóg w przypadku tzw. umów hipotecznych a następnie dokonał wydruku przesłanej w formie elektronicznej umowy z datą 17.01.2006 r. oraz załączników do niej w postaci m.in. oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji również z datą 17.01.2006 r. Wydrukowaną umowę i załączniki do niej przedłożył w celu sprawdzenia kierownicze oddziału M. M.. Po ich sprawdzeniu i potwierdzeniu tego naniesieniem na każdej stronie umowy parafy oskarżona zwróciła dokumenty A. B. (1), który uzgodnił z E. G. termin podpisania umowy kredytowej na dzień 19.01.2006 r. W dniu tym również stawiała się ona sama i w jego obecności na każdej stronie umowy złożyła swoją parafę zaś na ostatniej podpisała się czytelnie. Na umowie tej w nieustalonych okolicznościach i przez nieustaloną osobę sfalszowano parafy na każdej stronie i czytelny podpis F. G.. Własnoręczność ich podpisów mimo, że nie stawiał się F. G. poświadczył A. B. (1). Także w nieustalonych okolicznościach i przez nieustaloną osobę sfalszowano podpis F. G. na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji noszącym datę 17.01.2006 r. Dokument ten podpisała również czytelnie E. G. zaś A. B. (1) swoją parafą i imienną pieczęcią potwierdził własnoręczność złożonych przez nią oraz przez F. G. podpisów. Następnie nie informując o tym, że nie stawiał się F. G. umowę oraz załączniki do niej, na których to dokumentach podrobiono jego podpisy przekazał do podpisania oskarżonej. Umowę nr (...) zgodnie z wymogami instrukcji kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A. M. M. podpisała na ostatniej stronie czytelnym podpisem zaś na załączniku w postaci pełnomocnictwa dla banku do wykonania czynności w imieniu kredytobiorcy oraz oświadczeniu kredytobiorcy złożonym w dniu 17.01.2006 r. dotyczącym nie złożenia w okresie od 08.11.2005 r. do 17.01.2006 r. do sądu wniosku o wpis obciążenia na prawie własności nieruchomości przy ul. (...) umieściła swoje parafy i imienną pieczęć. Potwierdziła również parafą i imienną pieczęcią mimo, że nie była przy tym obecna własnoręczność złożonych przez E. G. i F. G. w jej obecności czytelnych podpisów na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji nie ustalając, czy oboje rzeczywiście stawili się. Umowę oraz pozostałe dokumenty zwróciła po podpisaniu A. B. (1), który w dniu tym i dniach następnych wytworzył

również inne dokumenty związane z jej zawarciem, na których również znajdowały się sfalszowane przez nieustaloną osobą i w nieustalonych okolicznościach czytelne podpisy F. G., wśród których były m.in. deklaracje wypłaty środków z udzielonego kredytu.

Oskarżona M. M. zatrudniona na stanowisku kierującej placówką detaliczną (...) Banku (...) S.A. w M. przy ul. (...) była upoważniona do zawierania umów kredytowych oraz uprawniona do wystawiania dokumentów (dowód: zeznania świadków F. G. k. 4-6, k. 45, k. 88, k. 425-426 ujawnione na podstawie art. 442§2kpk, M. K. k. 867v-868 oraz k. 123-123v w części odczytanej w trybie art. 391§1kpk, A. B. (1) k. 868-869 oraz wyjaśnienia k. 187 w części odczytanej w trybie art. 391§2kpk, zeznania E. G. k. 34-35, k. 436-437, k. 704-704v oraz protokół wyjaśnień k. 105-106 ujawnione na podstawie art. 442§2kpk; wyjaśnienia oskarżonej M. M. k. 866v-867 oraz k. 815v-816 w części odczytanej w trybie art. 389§1kpk; kserokopia umowy k. 67-71; kserokopia oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji k. 72; dyspozycja wypłaty środków z kredytu/pożyczki k. 205-206; oświadczenie M. konsolidacyjny k. 207; pełnomocnictwo k. 208-209; informacja o kliencie - wzór podpisu k. 210; dokumentacja z (...) związana z ubezpieczeniem k. 211-218, k. 223-224; wniosek do ZUS k. 232, k. 233; dokumenty z (...) k. 269-288; pisma z Banku (...) S.A. k. 91, k. 110; dokumenty pracownicze z banku k. 111-117; opinie kryminalistyczne z zakresu badania dokumentów k. 92-103, k. 253-268, ustne opinie uzupełniające k. 445, k. 444v i k. 445v; pismo Banku (...) S.A. k. 881 oraz załączona do powyższego pisma instrukcja kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A.).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 21.10.2014 r. w sprawie IIK 781/12 E. G. został skazana mi. n. za przestępstwo z art. 286§1kk w zb. z art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk polegające na tym, że w dniu 17 stycznia 2006 roku w M. w placówce (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 101.000,00 zł poprzez zawarcie umowy o M. konsolidacyjny o nr (...) przedkładając pisemne fałszywe oświadczenie F. G., jako współkredytobiorcy o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Bankowe oraz wyrażenie zgody na wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego w zakresie roszczeń banku z tytułu udzielenia wymienionego kredytu, na którym to oświadczeniu sfalszowano jego podpis, co miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, a także wprowadziło w błąd przedstawicieli banku co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania, co do osoby współkredytobiorcy F. G. i jego możliwości finansowych oraz zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania, gdyż nie zawierał on powyższej umowy, czym działała na szkodę Banku (...) S.A. w W.. Skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 25.04.20016 r. w sprawie sygn. akt IIK 31/14 został również A. B. (1) za przestępstwo z art. 271§1 kk w zb. z art. 18§3 kk w zw. z art. 297§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk polegające na tym, że w okresie od 17 do 19 stycznia 2006 roku w M. w placówce terenowej przy ul. (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. działając w warunkach czynu ciągłego w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu uzyskania przez E. G. korzyści majątkowej w postaci M. konsolidacyjnego od banku poświadczył, iż podpis współkredytobiorcy F. G. został złożony własnoręcznie w jego obecności, a także poświadczył nieprawdę w dokumencie z dnia 17 stycznia 2006 r. w postaci „oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji”, w którym poświadczył, że podpis na tym dokumencie F. G. złożył własnoręcznie w jego obecności, podczas gdy ustalono, że podpis F. G. na obydwu dokumentach, tj. umowie o M. konsolidacyjny i oświadczeniu kredytobiorcy został podrobiony przez inną osobę, a tym samym ułatwił E. G. doprowadzenie Banku (...) S.A. w W. do rozporządzenia mieniem w kwocie 101.000,00 zł poprzez umożliwienie jej zawarcia umowy o M. konsolidacyjny nr (...), który to następnie dokument E. G. przedłożyła przy zawieraniu tejże umowy, co miało istotne znaczenie prawne, a także dla uzyskania tego wsparcia finansowego (dowód: odpis wyroku SR w Mrągowie k. 630-651, odpis uzasadnienia powyższego wyroku k. 652, odpis wyroku SO w Olsztynie w sprawie VIIKa 387/154 i uzasadnienia powyższego wyroku k. 653-664; odpis wyroku SR w Giżycku k. 712-714, odpis uzasadnienia powyższego wyroku k. 723-731, wyrok SO w Olsztynie w sprawie VIIKa 717/16 k. 818, uzasadnienie powyższego wyroku k. 826-834).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił głównie na podstawie zeznań świadków F. G. i M. K., zeznań i wyjaśnień A. B. (1), częściowo wyjaśnień oskarżonej M. M. oraz zeznań i wyjaśnień E. G., a nadto pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego w szczególności w postaci zawnioskowanych aktem oskarżenia dokumentów oraz opinii

biegłych z zakresu badania dokumentów i instrukcji kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A.

Oskarżona M. M. podczas rozprawy sądowej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień, co mając na uwadze sąd na podstawie art. 389§1kpk odczytał w odpowiednim zakresie protokoły poprzednio złożonych przez nią wyjaśnień (wyjaśnienia k. 866v).

Do popełnienia zarzucanego czynu oskarżona nie przyznała się również w wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego (protokoły wyjaśnień k. 167 i k. 188v-189v w części odczytane w trybie art. 389§1kpk). Przesłuchana poraz pierwszy (k. 167) skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podczas ponownego przesłuchania (k. 188v-189v) odnosząc się do dokumentu w postaci oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji opisanego w stawianym jej zarzucie wyjaśniła, że figuruje na nim data 17.01.2006 r., jednak faktycznie był on podpisany przez F. i E. G. w dniu 19.01.2006 r., tak jak umowa o kredyt podpisana również w tym dniu mimo, że nosi datę 17.01.2006 r. Twierdziła nadto, że w dniu 19.01.2006 r. naniesiono dane osobowe F. G. z dowodu, który okazał zaś jego kserokopię sporządził A. B. (1) i dołączył do umowy. Dodała, że przed podpisaniem umowy o kredyt hipoteczny G. musieli w ich banku założyć rachunek bankowy w ramach odrębnej umowy, który podpisali w dniu 19.01.2006 r. F. G. złożył wówczas wzór swojego podpisu i jak utrzymywała był osobiście w banku podpisując umowę oraz wszelkie inne dokumenty dotyczące kredytu hipotecznego. Nie mając wątpliwości odnośnie tego, że F. G. wraz z żoną był w dniu 19.01.2006 r. w banku wyjaśniła nadto, że w jej obecności złożył podpis na oświadczeniu o poddaniu się egzekucji. Wskazała także na dokumenty, które musiał dołączyć przed zawarciem umowy, co uczynił dostarczając je, a także dalsze dokumenty, które podpisał czytelnie po podpisaniu umowy hipotecznej. W konkluzji stwierdziła podkreślając, że jest tego zupełnie pewna, iż podpisy F. G. zarówno na umowie M., jak również w oświadczeniu z dnia 19.01.2006 r. zostały osobiście przez niego nakreślone w jej obecności. Dodała, że również na dyspozycjach uruchomienia pierwszej i drugiej transzy kredytu wymagane były czytelne podpisy kredytobiorców, w tym F. G. oraz że dokumenty te zostały przesłane do centrali banku M..

M. M. nie przyznała się również do popełnienia zarzucanego czynu w wyjaśnieniach złożonych przed sądem poraz pierwszy rozpoznającym sprawę i skorzystała z prawa do odmowy ich złożenia oraz potwierdziła odczytane jej protokoły wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym (wyjaśnienia k. 424 i k. 424v w części odczytanej w trybie art. 389§1kpk).

Kolejne wyjaśnienia, które odczytano w trybie art. 389§1kpk oskarżona złożyła przed SO w Olsztynie rozpoznającym wniesioną m. in. przez jej obrońcę apelacji od skazującego ją wyroku SR w Giżycku z dnia 25.04.2016 r. w sprawie sygn. akt IIK 31/14 (wyjaśnienia k. 815v-816 w części odczytanej w trybie art. 389§1kpk). Odniosła się wówczas do tego, w jaki sposób odbywało się podpisywanie dokumentów. Wyjaśniła mianowicie, że w przypadku kredytu „hipotecznego” objętego stawianym jej zarzutem dokumenty kredytowe były podpisywane przy stanowisku konsultanta A. B. (1), który prowadził ten kredyt od momentu przyjęcia wniosku do momentu podpisania umowy. Przyznała, że po podpisaniu przez A. B. i kredytobiorców dokumenty te przekazano jej, gdyż taki był wymóg i podpisywała je, jako drugi pracownik banku. Dodała, że po wygenerowaniu tych dokumentów z systemu przez A. B. (1) sprawdzała ich zgodność. Wyjaśniła nadto, że w ogóle nie miała kontaktu z kredytobiorcami oraz że kontakt taki miał A. B. (1). Odnosząc się do poprzednio złożonych wyjaśnień, w których twierdziła, że była przy podpisywaniu przez F. G. opisanego w zarzucie dokumentu wyjaśniła, że widziała go w tym dniu w banku przy stanowisku A. B. (1) i w związku z tym uznała, że dokument ten podpisał, a w konsekwencji z solidarności zawodowej, że ona również była obecna przy tym jak podpisywał. Utrzymywała natomiast, że nie pamięta dokładnie, czy w dniu tym z F. G. była razem E. G., którą widziała w banku gdy przyszła podpisywać przygotowane dokumenty. Wyjaśniła nadto, że na dokumencie tym nie był konieczny jej podpis oraz że złożyła go z rozpędu, gdyż dokumentów tych było bardzo dużo dodając, że nie miało to wpływu na proces kredytowy w szczególności czy został on uruchomiony czy nie. Odnosząc się do tego, dlaczego tej treści wyjaśnienia zdecydowała się złożyć tak późno wskazała na strach oraz solidarność koleżeńską, a nadto na zły stan zdrowia wynikający z przeżyć związanych z toczącą się sprawą wymagający leczenia psychiatrycznego i neurologicznego.

Wyjaśniła nadto, że w czasie, gdy zawierana była umowa obowiązywała tylko instrukcja określająca, kto przyjmuje wniosek, która nie zawierała procedur precyzujących jak ma się odbywać podpisywanie dokumentów.

Odczytane fragmenty protokołów potwierdziła w tym znaczeniu, że rzeczywiście takiej treści wyjaśnienia składała (wyjaśnienia k. 866v). W dodatkowych wyjaśnieniach udzielając odpowiedzi na pytania podkreśliła, że w przypadku umowy hipotecznej dla jej zawarcia konieczne było podpisanie przez dwóch pełnomocników banku i przez kredytobiorców. Podpisywanie umowy odbywało się u konsultanta, który prowadził ją od początku i przyjmował wnioski natomiast ona nie musiała być przy tym obecna. Przedstawiono jej ją do podpisania po złożeniu podpisów przez kredytobiorców i konsultanta. Opisała również procedurę przyjęcia dokumentów, która kończy się decyzją kredytową sporządzoną przez pracownika centrali przedstawianą następnie kredytobiorcy. Po zaakceptowaniu zaproponowanych warunków podpisuje się umowę kredytową, którą generuje wraz z pozostałymi dokumentami konsultant, gdyż są one przesyłane z centrali w formie elektronicznej. Wskazała również na dzień 17.01.2006 r., w którym przesłano umowę i pozostałe dokumenty drogą elektroniczną i dlatego taką nosiły datę oraz na dzień 19.01.2006 r., na który wezwano kredytobiorców i podpisano umowę, a nadto żeby założyli konto osobiste, które służyło do rozliczenia kredytu. Przyznała, że na okazanej kserokopii umowy i oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji znajduje się jej parafa i czytelny podpis na ostatniej stronie umowy zaznaczając, że własnoręczność podpisów kredytobiorców na umowie poświadczyl A. B. (1). Nie kwestionowała również tego, że na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji znajduje się jej podpis w postaci parafy i imienna pieczętka oraz że potwierdzała ona własnoręczność złożonych w jej obecności przez kredytobiorców czytelnych podpisów. Podpis ten, jak dodała złożyła prawdopodobnie w wyniku przeoczenia. Konsekwentnie utrzymywała, że w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniła, iż F. G. złożył podpis w jej obecności, ponieważ była przeświadczona, że jeżeli był w banku w tym dniu to podpisał te dokumenty. Odmówiła natomiast odpowiedzi na pytanie, dlaczego zajmując wówczas stanowisko kierownika oddziału banku potwierdziła coś, co nie miało miejsca. Nadto stwierdziła, że nie miała bezpośredniego kontaktu z kredytobiorcami oraz że nie na wszystkich dokumentach stanowiących załączniki do tej umowy były potrzebne jej podpisy, w tym na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji, a jednocześnie przyznała, że na części z nich złożyła je z rozpedu (wyjaśnienia k. 866v-867).

M. M. została oskarżona o popełnienie czynu zabronionego z art. 271§1kk określającego odpowiedzialność za poświadczenie w dokumencie nieprawdy zwanego fałszem intelektualnym oraz pozostających z nim w zbiegu kumulatywnym przestępstw określonych w art. 18§3kk polegających na ułatwieniu E. G. popełnienia występku oszustwa kredytowego określonego w art. 297§1kk i oszustwa z art. 286§1kk. Przed odniesieniem się do stawianego aktem oskarżenia zarzutu oraz oceną zarówno wyjaśnień złożonych przez oskarżoną, jak i zeznań świadków i opinii biegłych, a także pozostałego materiału dowodowego konieczna jest analiza strony przedmiotowej i podmiotowej wskazanych wyżej występku oraz form zjawiskowych popełnienia czynu zabronionego, których ustawowe określenie zawiera art. 18kk.

Czynność sprawcza w przypadku przestępstwa z art. 271kk polega na poświadczeniu nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę upoważnioną do wystawienia dokumentu, co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Poświadczenie nieprawdy może polegać na potwierdzeniu okoliczności, które nie miały miejsca lub też na ich przeinaczeniu lub zatajeniu. Jest to przestępstwo indywidualne. Pod pojęciem „funkcjonariusza publicznego” należy rozumieć osoby spełniające cechy określone w art. 115§13 kk zaś pojęcie „inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu” należy interpretować wąsko obejmując nim wyłącznie te osoby, które na mocy szczególnej regulacji otrzymują prawo do sporządzania dokumentu, któremu podobnie jak w przypadku dokumentów sporządzonych przez funkcjonariuszy, przysługuje cecha zaufania publicznego. Źródłem uprawnienia może być norma prawna o charakterze generalnym, wyrok sądowy lub inna decyzja organów władzy państwowej. Nie należy uprawnienia, o którym mowa w art. 271kk utożsamiać z pojęciem upoważnienia, które ma szerszy zakres znaczeniowy i obejmuje wszelkie umocowanie do wystawienia dokumentu, przy czym źródłem owego umocowania jest kompetencja samego mocodawcy, bez względu na publicznoprawny czy też cywilnoprawny charakter owego umocowania. Uprawnienie, o którym mowa w tym przepisie, wskazuje zatem na własną kompetencję osoby wystawiającej dokument do potwierdzenia określonych okoliczności. Dokument, o którym mowa w art. 271§1kk musi nie tylko odpowiadać

cechom wymienionym w art. 115§14kk, lecz ponadto musi być wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę do tego uprawnioną i zawierać w swej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Do takich dokumentów należą przede wszystkim dokumenty urzędowe w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez art. 244kpc i art. 76kpa, a ponadto inne dokumenty, którym moc dowodową nadają inne przepisy. „Uprawnienia” w rozumieniu art. 271§1kk nie stanowi zatem ogólna kompetencja do uczestnictwa w obrocie prawnym, której składnikiem jest swoboda umów, a także jednostronne przyjmowanie na siebie zobowiązań określonej treści. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że nie ma charakteru „uprawnienia” w rozumieniu art. 271§1kk obowiązek sporządzenia określonych dokumentów wyłącznie na mocy stosunku prawnego łączącego strony umowy. Również dokumenty sporządzone do wewnętrznego użytku przedsiębiorstw nie podlegają ochronie z art. 271§1-3kk a pracownicy je sporządzający nie odpowiadają na podstawie tego przepisu, gdyż nie są funkcjonariuszami publicznymi i nie mają przymiotu innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu, ponieważ nie istnieje tu „uprawnienie” w podanym wyżej rozumieniu, lecz obowiązek sporządzenia określonych dokumentów, płynący wyłącznie ze stosunku prawnego łączącego strony umowy (por. Włodzimierz Wróbel komentarz do art. 271 Kodeksu karnego, Kodeks karny, część szczególna komentarz pod red. A Zoll, tom II, wydanie II, Zakamycze 2006 r.; wyrok SN z 09.10.1996 r., VKKN 63/96 OSP 1998, z. 7-8 poz. 147; wyrok SN z 09.05.2002 r., VKKN 323/99, OSN KW 2002, nr 9-10, poz. 71; wyrok SN z 05.10.2005 r., IIKK 126/05, LEX nr 164270; postanowienie SN z 08.02.2005r., IIKK 154/04, OSN w SK 2005/1/315).

Przepis art. 18kk określa natomiast sprawstwo sensu largo, które to pojęcie obejmuje zarówno sprawstwo w wąskim znaczeniu zawarte w art. 18§1kk tzn. sprawcze formy zjawiskowe, czyli sprawstwo pojedyncze, współsprawstwo, sprawstwo kierownicze i sprawstwo polecające, jak również niesprawcze postaci współdziałania, jakimi są podżeganie uregulowane w art. 18§2kk i pomocnictwo w art. 18§3kk. Na potrzeby powyższej sprawy dalsze rozważania zostaną ograniczone do drugiej postaci niesprawczego współdziałania, jakim jest pomocnictwo, które polega na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. O ile pomocnictwo czynne (przez działanie) polega na każdej czynności, która faktycznie ułatwia innej osobie popełnienie czynu, o tyle z przepisu art. 18§3kk wynika, że może ono mieć charakter fizyczny lub psychiczny. Kodeks karny wyraźnie dopuszcza także pomocnictwo przez zaniechanie, przy czym z tą odmianą odpowiedzialności w sprawie niniejszej nie mamy do czynienia. Pomocnictwo fizyczne scharakteryzowane zostało przykładowo, jako dostarczenie narzędzi lub środka przewozu. Użyty w art. 18§3kk zwrot „narzędzi” rozumieć należy szeroko, jako pojęcie obejmujące wszelkie środki mające służyć do popełnienia czynu zabronionego. Narzędziem będzie, zatem każdy przedmiot ułatwiający dokonanie czynu zabronionego, także ciecz, benzyna, energia, program komputerowy. Szeroko interpretować należy także znamię ujęte, jako „środek przewozu”, za który uznaje się „wszelkie” narzędzia służące do transportu rzeczy lub osób. Dostarczenie oznacza wszelkie formy przekazania, udostępnienia narzędzi lub środka przewozu np. sprzedaż, darowiznę, użyczenie (patrz. Kodeks karny, Część ogólna. Komentarz, pod red. J. Giezek wyd. II, komentarz LEX 2012 oraz wyrok SN z dnia 12.07.1979 r. IIKR 189/79). Pomocnictwo psychiczne określane jest natomiast, jako udzielenie informacji lub rady i wymaga spełnienia dwóch warunków. Po pierwsze, musi znajdować odzwierciedlenie w świadomości osoby, której udzielane jest wsparcie psychiczne. Po drugie, musi stanowić istotny wpływ na psychikę tej osoby, analogiczny do tego, jaki realizują czynności polegające na udzieleniu rady lub informacji pozwalające stwierdzić, iż udzielone wsparcie jest ułatwieniem popełnienia czynu zabronionego (por. m.in. wyrok SA w Lublinie z 28.12.2000 r. IIAKa 250/00, Prok. Pr. 2001, z. 9, poz. 14).

Jak z powyższego wynika, w przeciwieństwie do pomocy fizycznej, pomoc psychiczna nie jest możliwa przy braku świadomości bezpośredniego wykonawcy. Wyklucza to możliwość przyjęcia pomocnictwa psychicznego w wypadku, gdy wspierający jedynie znajduje się w miejscu przestępnego zachowania i nie podejmuje żadnego realnego, obiektywnie postrzeganego oddziaływania na psychikę bezpośredniego wykonawcy. Zachowanie bezpośredniego wykonawcy nie stanowi elementu znamion pomocnictwa. Pomocnictwo identycznie jak podżeganie, opisuje jedynie czynność lub zaniechanie obejmujące zachowanie polegające na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Do realizacji znamion pomocnictwa nie jest, zatem konieczne popełnienie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. Strona podmiotowa pomocnictwa charakteryzuje się zamiarem, aby inna osoba popełniła

czyn zabroniony. Pojęcie „zamiar”, użyte w art. 18§3kk, interpretować należy zgodnie ze znaczeniem nadanym mu przez art. 9§1kk, a więc jako zamiar bezpośredni i ewentualny.

Z przedstawionych wyżej rozważań wynika, że pomocnictwo ma w stosunku do sprawstwa charakter podrzędny w tym znaczeniu, że stanowi podstawę rozszerzającą zakres odpowiedzialności karnej poza sytuacje, w których dochodzi do wypełnienia znamion charakteryzujących sprawstwo w jednej z postaci opisanych w art. 18§1kk. W sprawie powyższej dotyczy to występku z art. 297§1kk i art. 286§1kk, których sprawstwo pojedyncze zarzucono E. G.. Przepięstwo określone w art. 297§1kk polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu, albo nierzetelnego pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Jest to przestęstwo powszechne, przy czym z punktu widzenia charakterystyki podmiotu nie ma znaczenia czy sprawca jest zarazem podmiotem, który ma uzyskać dla siebie jedną z wymienionych w art. 297§1kk form wsparcia finansowego, elektroniczny instrument płatniczy lub zamówienie publiczne, czy też podejmuje te działania dla innego podmiotu. Istotne jest, zatem jedynie to, aby osoba przedkładająca podrobione, przerobione, poświadczające nieprawdę lub nierzetelne dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenie czyniła to w celu uzyskania dla siebie lub innego podmiotu jednej z wymienionych w art. 297§1kk form wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Przedkładaniem są zachowania polegające na składaniu dokumentu lub oświadczenia, oddaniu ich do przejrzania lub oceny a także na występowaniu z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby. Dokumentem zgodnie z definicją zawartą w art. 115§14kk jest każdy przedmiot lub zapisany nośnik informacji, z którym związane jest określone prawo albo, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu, której został sporządzony zaś przerobiony, gdy osoba nieuprawniona zmienia dokument autentyczny. Tak, więc przez podrobienie dokumentu należy rozumieć sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że pochodzi on od innej osoby, natomiast przerobienie dokumentu zachodzi wówczas, gdy nadano mu inną treść od autentycznej. Przerobieniem dokumentu jest również dodanie do niego dodatkowej treści. Dokument poświadczający nieprawdę to dokument autentyczny tj. wydany przez osobę uprawnioną do jego wystawienia w przewidzianym przez prawo trybie oraz formie, lecz zawierający informację nieprawdziwą. Przez pisemne oświadczenie rozumieć należy wszelkie wypowiedzi zawarte w piśmie sporządzonym własnoręcznie przez sprawcę lub sporządzonym przez inne osoby, lecz przedkładanym przez sprawcę w toku postępowania. W doktrynie podkreśla się, że oświadczeniami w rozumieniu art. 297§1kk są również pisma wymagane przez przepisy prawa w trybie postępowania prowadzącego do uzyskania jednej z instytucji wymienionych w tym przepisie, jak i oświadczenia samorzutnie składana przez sprawcę podczas tego postępowania. Przedłożenie podrobionego, przerobionego lub nierzetelnego oświadczenia lub dokumentu powinno przy tym dotyczyć okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia, instrumentu finansowego lub zamówienia. Krąg okoliczności mających istotne znaczenie określają przepisy szczególnie (np. regulaminy, warunki umów kredytowych i umów pieniężnych itp.). Kryterium rozstrzygającym o istotności okoliczności stanowić może również cel, jakemu służy świadczenie o uzyskanie, którego sprawca ubiega się. Jak z powyższego wynika istotność okoliczności związana jest z ich znaczeniem w procesie podejmowania decyzji o przyznaniu jednej z wymienionych w art. 297§1kk form wsparcia, instrumentu finansowego lub zamówienia. Z nierzetelnością dokumentu lub oświadczenia mamy do czynienia wówczas, gdy zawarte w nim informacje są nieprawdziwe lub niepełne, jak i wtedy, gdy ze względu na sposób wypowiedzi mogą sugerować adresatowi istnienie stanu rzeczy niezgodnego z prawdą. Warunek istotności, na co zwrócił uwagę SN w wyroku z dnia 19.11.2004 roku w sprawie sygn. akt IIIK 81/04 spełniać będzie zachowanie polegające na przedkładaniu podrobionych, przerobionych lub poświadczających nieprawdę dokumentów albo nierzetelnych pisemnych oświadczeń, po to, aby uzyskać jedną z form wsparcia, instrumentu finansowego lub zamówienia. Pojęcia umowa kredytu, pożyczki oraz gwarancji i akredytywy a także inne, które występują w znamionach przestęstwa z art. 297§1kk są zdefiniowane m.in. w przepisach ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (jt. Dz. U. 2015 poz. 128) i dla potrzeb powyższej sprawy ich przywołanie nie jest konieczne. Dotacja, które to pojęcie ma znaczenia w powyższej sprawie, to bezzwrotne świadczenie budżetu państwa oraz budżetu samorządu terytorialnego w celu

wsparcia określonej działalności, co wynika z przepisów ustawy z 27.08.2009 roku o finansach publicznych (tj. Dz. U. 2013, poz. 285).

Przestępstwo określone w art. 297§1kk jest przestępstwem formalnym (bezsukutowym) i dla realizacji jego znamion nie jest konieczne wystąpienie skutku, na przykład w postaci szkody majątkowej. Dokonanie tego przestępstwa następuje w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywy lub stwierdzający nieprawdę dokument albo nierzetelne pisemne oświadczenie, niezależnie od tego, czy i jaki skutek zachowanie takie wywołało. Nie jest w szczególności konieczne uzyskanie na przykład wsparcia finansowego. Społeczna szkodliwość opisanych w art. 297§1kk zachowań wyraża się zatem w samym zagrożeniu stworzonym przez sprawcę dla dóbr chronionych prawem. Jest to przestępstwo umyślne, które ze względu na pojawiający się wśród znamion charakteryzujących stronę podmiotową celu zachowania sprawcy może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim (patrz m.in. Kodeks karny, Część szczególna, Komentarz pod red. Jacka Giezek, LEX 2014; również Kodeks karny, Część szczególna, komentarz pod red. A. Zoll, tom II, Zakamycze 2006 r.).

Występek oszustwa określony w art. 286§1kk polega natomiast na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym, jeżeli sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Pozostałe sposoby a mianowicie wyzyskanie błędu innej osoby i wyzyskanie niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania zdaniem sądu w sprawie powyższej nie mają miejsca, a w związku z tym ich szczegółowe omówienie nie jest konieczne. Przestępstwo określone w art. 286§1kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany stanu majątkowego w szczególności zmiany we władaniu mieniem. Znamię „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” zostaje natomiast spełnione wówczas, gdy sprawca działając w sposób opisany w art. 286§1kk doprowadza inną osobę do takiego rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia jej interesu. Oszustwo jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych, gdyż ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest osiągnięcie korzyści majątkowej. W doktrynie oraz orzecznictwie podkreśla się, że o zamiarze sprawcy przesądza całokształt tak podmiotowych jak i przedmiotowych okoliczności sprawy (patrz m.in. Kodeks karny, pod red. A. Zoll, Część szczególna, Komentarz, tom II, Zakamycze 2006; Kodeks karny, Praktyczny komentarz pod red. M. Mozgowa, wyd. 2, Volter Kluwer Polska Sp. z o.o. 2007 r.).

Podnieść nadto należy, że zasadą postępowania karnego jest, iż ciężar udowodnienia winy oskarżonego spoczywa zawsze na oskarżycielu. Musi on udowodnić zaistnienie czynu wypełniającego znamiona określonego przestępstwa, sprawstwo oskarżonego oraz zdolność ponoszenia przez niego odpowiedzialności karnej. Wymóg udowodnienia odnieść należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, ponieważ on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5§1kpk), a niedające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na jego korzyść (art. 5§2kpk). Konsekwencją zasady domniemania niewinności jest przepis art. 74§1kpk zgodnie, z którym oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, a tym bardziej obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Z zasady ciężaru dowodu wynika, że twierdzenia oskarżonego sprzeczne z tezą oskarżyciela, jako strony obarczonej ciężarem udowodnienia jego winy, nie muszą być udowodnione, aby były uznane za zdatną podstawę decyzji. Oskarżonego należy uniewinnić zarówno wtedy, gdy wykazana zostanie jego niewinność, jak i wtedy, kiedy wprawdzie nie zostanie udowodniona jego niewinność, ale nie zostanie udowodniona również jego wina.

Przechodząc w tym miejscu do omówienia wyjaśnień oskarżonej przede wszystkim podnieść należy, że o ile sąd nie dał jej wiary w części, w której nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, o tyle uznał w większości wyjaśnienia złożone przez nią przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w związku z apelacją wniesioną od wyroku sądu pierwszej instancji rozpoznającego poraz pierwszy sprawę (k. 815v-816) oraz uzupełniające wyjaśnienia złożone podczas rozprawy przed sądem ponownie rozpoznającym powyższą sprawę (k. 866v-867) za wiarygodnie, głównie w związku z tym, że potwierdził je w złożonych zeznaniach A. B. (1) (k. 868-869). Z wyjaśnień tych wynika, że oskarżona

nie była obecna podczas składania podpisu na dokumencie w postaci oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji noszącego datę 17.01.2006 r. nie tylko przez F. G., ale również przez E. G.. Wyjaśniła nadto, że nie miała w ogóle bezpośredniego kontaktu z kredytobiorcami gdyż od początku prowadzeniem M. konsolidacyjnego nr (...) zajmował się zatrudniony na stanowisku konsultanta klienta A. B. (1). Zdaniem sądu za wiarygodne uznać należy także wskazane przez nią powody złożonych na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnień, w których twierdziła, że F. G. w jej obecności własnoręcznie złożył czytelny podpis na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji, co potwierdziła swoją parafą oraz imienną pieczęcią. Twierdziła mianowicie, że zrobiła to ze strachu i solidarności zawodowej. Niewątpliwie złożone wówczas przez nią wyjaśnienia, które następnie potwierdziła przed sądem poraz pierwszy rozpoznającym sprawę uznać należy za przyjętą linię obrony opierającą się na wyjaśnieniach A. B. (1), który również twierdził, że F. G. i E. G. złożyli na tym dokumencie i pozostałych oraz na umowie w jego obecności podpisy, któremu jako podległemu pracownikowi poprostu wierzyła. A. B. (1) potwierdził to także w złożonych zeznaniach (k. 868-869) przyznając, że zarówno w dniu 19.01.2006 r. jak i podczas podpisywania przez F. G. i E. G. umowy oraz pozostałych dokumentów w tym oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji M. M. jako druga osoba reprezentująca bank, która musiała podpisać się na tej umowie mogła być nieobecna. Zeznał nadto, że po zwrocie dokumentów w formie elektronicznej z centrali w W. przekazał je oskarżonej w celu weryfikacji i mogła ona wówczas podpisać je. Dodał, że gdy zwróciła mu te dokumenty podpisał je również on, a następnie przedłożył do podpisania kredytobiorcom.

Zeznaniom tego świadka oraz wyjaśnieniom, które złożył, jako podejrzany, a także wyjaśnieniom M. M., które następnie odwołała, sąd nie dał wiary przede wszystkim z tego powodu, że były one sprzeczne z opiniami biegłych z dziedziny badania pisma ręcznego i dokumentów, a także zeznaniami świadków E. G. i F. G.. Z dowodów tych wynika, że F. G. nie był obecny przy podpisywaniu jakichkolwiek dokumentów dotyczących umowy o M. konsolidacyjny nr (...) zaś podpisy na nich zostały sfałszowane, o czym zdaniem sądu musiał wiedzieć A. B. (1), gdyż to on zajmował się tym kredytem. Wiarygodność zeznań tych świadków potwierdziły ustalenia obu wskazanych wyżej opinii sporządzonych przez biegłą z zakresu klasycznych badań pisma ręcznego N. Ś. i biegłego z dziedziny badań dokumentów K. B., z których wynika, że na wszystkich przedłożonych im do badań dokumentach podpisy czytelne F. G. zostały sfałszowane przez nieustaloną osobę (opinie k. 92-103, k. 444v, k. 445, k. 253-258, k. 245). Biegły K. B. stwierdził nadto, że podpisy F. G. również na innych dokumentach m.in. na wniosku kredytowym nr (...), który złożyła jego żona E. G. oraz dokumencie w postaci informacji o kliencie - wzór podpisu również zostały sfałszowane o czym niewątpliwie musiał wiedzieć A. B. (1), który wniosek ten przyjmował i prowadził sprawę tego kredytu. Ustalenia i wnioski obu opinii są pełne, jasne i poparte przekonującą argumentacją, co mając na uwadze sąd w pełni podzielił je i dał im wiare.

To, że A. B. (1) poświadczył, że F. G. złożył własnoręcznie w jego obecności podpis zarówno na umowie M. konsolidacyjny nr (...) oraz w oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji i ułatwił w ten sposób E. G. popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 18§3kk w podanym wyżej rozumieniu do oszustwa kredytowego z art. 297§1kk jak i oszustwa z art. 286§1kk popełnionych w zbiegu kumulatywnym również w podanym wyżej rozumieniu, za które został skazany prawomocnym wyrokiem tut. sądu z dnia 25.04.2016 r. w sprawie IIK 31/14, nie przesądza o tym, iż czynu tego dopuściła się również M. M.. Z dokonanych bowiem wyżej ustaleń, którym nie zaprzeczył A. B. (1) wynika, że tak jak wyjaśniła nie wiedziała o tym, iż na dokumentach związanych z tą umową sfałszowano podpisy F. G., a tym samym nie mogła działać w zamiarze, aby E. G. dokonała czynu zabronionego wyczerpującego znamiona art. 286§1kk w zb. z art. 297§1kk w zw. z art. 11§kkk w podanym wyżej rozumieniu i swoim zachowaniem potwierdzając złożenie własnoręcznie w jej obecności czytelnego podpisu przez F. G. na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji ułatwić jego popełnienie. Strona podmiotowa pomocnictwa, o czym była już mowa charakteryzuje się bowiem zamiarem, aby inna osoba popełniła czyn zabroniony zaś pojęcie „zamiar” użyte w art. 18§3kk interpretować należy zgodnie ze znaczeniem nadanym mu przez art. 9§1kk a więcej jako zamiar bezpośredni i ewentualny, którego oskarżonej przypisać nie można. Pośrednio wynika to również z zeznań E. G., która również nie wskazała na jakikolwiek udział oskarżonej w popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa z art. 286§1kk w zb. z art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk poprzez zawarcie umowy o M. konsolidacyjny nr (...) na szkodę Banku (...) S.A. w W., za który została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 21.10.2014 r. w

sprawie IIK 781/12 (odpis wyroku k. 630-651). Z zeznań złożonych przez E. G. nie wynika również żeby w związku z tym kredytem kiedykolwiek spotkała się z oskarżoną na terenie banku.

Zdaniem sądu bezspornym jest natomiast w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, że potwierdzając własnoręczność złożenia w jej obecności podpisu na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji noszącym datę 17.01.2006 r. przez F. G. oskarżona w pełni wyczerpała znamiona przypisanego jej w pkt 1 wyroku przestępstwa z art. 271§1kk w podanym wyżej rozumieniu. Niewątpliwie, jako kierowniczka oddziału banku i osoba upoważniona poświadczyla bowiem nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie, że kredytobiorca F. G. złożył własnoręcznie w jej obecności podpis na dokumencie w postaci oświadczenia kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji. Jej wyjaśnieniom w tej części, w której utrzymywała, że widziała w tym dniu F. G. w banku i była przekonana, że złożył podpis w obecności A. B. (1) sąd nie dał wiary. F. G. nie mógł być w tym dniu w banku zaś jego podpis, o czym była już mowa został sfałszowany również na tym dokumencie. Potwierdziła zatem okoliczność, która nie miała miejsca co dokumentowi temu dodatkowo nadało wiarygodność i w związku z tym domniemanie jego prawdziwości. To, że obowiązek potwierdzenia złożenia takiego podpisu miał tylko jeden pracownik banku wynika z zeznań świadka M. K. (k. 123-123v i k. 867v-868). Zeznał on nadto, że jeżeli potwierdziła to druga osoba tj. oskarżona to także musiała być ona obecna przy składaniu własnoręcznie tego podpisu przez kredytobiorcę. Przyznał również, że gdyby M. M. nie złożyła na tym dokumencie swojego podpisu potwierdzając własnoręczność złożenia podpisu przez F. G., to dokument ten byłby ważny i nie byłoby to przeszkodą do zawarcia umowy. Zeznaniami tego świadka sąd dał wiarę, gdyż były one spójne i logiczne, a nadto w zakresie procedur dotyczących zawarcia tego typu umów znalazły potwierdzenie w nadesłanych przez Bank (...) S.A. instrukcji kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej (k. 916-934). Nadmienić należy, że zawarte w powyższej instrukcji regulacje miały charakter ogólnikowy i w związku z tym w zasadzie nie wniosły niczego istotnego w kwestii dotyczącej obowiązków pracowników banku na przełomie 2005 r. i 2006 r. przy zawieraniu takich umów.

Za wiarygodne sąd uznał również dowody z dokumentów, które związane były z zawarciem umowy będącej przedmiotem stawianego oskarżonej zarzutu, których strony nie kwestionowały. Nie wniosły natomiast niczego istotnego nadesłane przez Bank (...) S.A. instrukcje obsługi klientów indywidualnych (k. 882-895) oraz regulaminy kredytowania (k. 944-970).

Reasumując stwierdzić należy, że w świetle omówionych wyżej dowodów, które sąd uznał za wiarygodne okoliczności popełnienia przez M. M. przypisanego w pkt 1 wyroku czynu i jej wina nie budzą wątpliwości. Swoim zachowaniem w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 17 stycznia do 19 stycznia 2006 r. (zarówno oskarżona, jak i A. B. (1) nie byli w stanie wskazać dokładnej daty, w której złożyła ona na oświadczeniu kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji swój podpis, poświadczając nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie, że kredytobiorca F. G. złożył własnoręcznie w jej obecności podpis na tym dokumencie) w pełni wyczerpała znamiona art. 271§1kk w podanym wyżej rozumieniu.

Dokonując oceny winy i społecznej szkodliwości tak przypisanego czynu sąd doszedł do przekonania, że nie są one znaczne, gdyż należy przyjąć, że dopuściła się go wprawdzie z winy umyślnej, ale z zamiarem ewentualnym. Również sposób i okoliczności popełnienia tak przypisanego jej czynu wynikający z zaufania do podległego pracownika, a także waga naruszonych przez oskarżoną obowiązków nie są tak naganne, aby wymagały represji karnej. Sąd miał także na uwadze pozytywną prognozę kryminologiczną odnośnie oskarżonej wynikającą z jej niekaralności (dane o karalności k. 864), właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia. Uznając, że zachodzą przesłanki określone w art. 66§1 i 2kk, a tym samym, że oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa sąd warunkowo umorzył postępowanie karne tytułem próby na podstawie art. 67§1kk na okres jednego roku. Mając na uwadze cele w zakresie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania sąd na podstawie art. 67§3kk orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000,00 zł.

O opłacie i kosztach sądowych w pozostałym zakresie orzeczono jak w pkt 3 wyroku na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 629 kpk nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonej od obowiązku uiszczenia powyższych należności na rzecz Skarbu Państwa.